

είναι να τὰ βλέπῃ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ τόπου μας τριανταφυλλίνα — μήπως εἶπαμε μίς πῶς δὲν ὑπάρχουν καὶ τριανταφυλλίνα χαλῖα ; — καὶ νὰ καταριέται τοὺς κακοὺς ἐκείνους πατριώτες ποὺ θαρροῦν πῶς προσφέρουν κάποια ἐκδοῦσαι στὸν τόπο τους μὲ τὸ νὰ ξεσκεπάζουν κάθε σαπίλα καὶ νὰ ζητοῦν τὴν γιαντριά της.

Δικαίωμα τὸ αὐτό. Ποιὸς ἐκείνητες ποτὶ νὰ τοῦ τάραισσι ;

Ἕνα μόνον δικαίωμα δὲν εἶχε : Νὰ διέξῃ δηλαδὴ τὴν μικροπαιδεία, ὥστε γράφοντας γιὰ τὸ «Νουμᾶ» νὰ μὴν τὴν ἀναφέρει καθόλου, νὰ μὴν ἀναφέρει οὔτε τὸ Γερμανικὸ περιοδικὸ καὶ τὸ σπουδαιότερο ἀκόμα νὰ μεταφράσῃ ἀπ' αὐτὸ ὅσα κομμάτια τὴν ἐσύμμεραν κι' ὅπως τὴν ἐσύμμεραν, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πατριωτικὴν κρυγὴς του.

Ἐποῦ? ἄλλο. Ὅσα εἶχαμε νὰ ποῦμε, τὰ εἶπαμε στὸ φύλλο τῆς περασμένης Κυριακῆς, σχολιάζοντας τὸ γράμμα τοῦ καθηγητῆ τῆς Ἰλυσσαλγίας — ὅπως τότε λέει ὁ κ. Τεφερίνης — καὶ ἀρχοντάτα τῶν «Πατρίων».

ΑΛΚΗΣΤΙΣ ΚΑΙ ΝΟΥΜΑΣ

Στὴ τελευταία φύλλο τῶν «Παναθηναίων» ἔγινε μιὰ νοστιμωτάτη ἀναφύλαξις τῆς ὑπαθέσεως τῆς «Ἀλκήστιδος». Ὁ κ. Γ. Σενόπουλος — ἀγ! ὅταν θυμῶν πάλι νὰ εἶναι ἀνιστολύντος καὶ γίνεται ὑπερχρησιολόγος! — ἐπῆγε ὡς ἀρχισυντάκτης τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» καὶ μὲ τὴν κ. Κίμων, ὡς Διευθυντὴ τῶν «Παναθηναίων» κι' ἐπιβεβαιώσαν τὰ χειρόγραφα, πρωτόγραφα, ἀντίγραφα καὶ ἀπὸγραφα τῆς «Ἀλκήστιδος» καὶ τὰ βόηκαν κασιστερωμένα, συντάξαντες τὴν περὶ τούτου ἀστιατρικὴν ἐκθεσὴν τὴν ὁποίαν κι' ἐδημοσίευσαν στὰ «Παναθηναία».

Γραμμοτάτη ἡ εἰκόνα τῆς ἐπιβεωρήσεως, ὅπως τὴν περιγράφει ὁ κ. Γρηγόριος : Ἐπάνω σ' ἓνα τραπέζι ἀπλωμένα ὅλα τὰ μαγειρικὰ σκεύη τοῦ κ. Χρηστομάνου. Ὁ κ. Παναθηναίος καὶ ὁ κ. Διαπλάσιος ὄρθει καὶ προσεχτικοί. Ὁ κ. Μεταφράσιος παίρνοντας ἕνα ἕνα τὴν τέλει ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ λέγοντας :

— Ὅριστε, κύριοι ! Δὲν εἶναι αὐτὸ δικό μου καὶ τούτο δικό μου δὲν εἶναι !

Καὶ οἱ ἀσπίατροι ἐπείσθησαν καὶ πῶς ἐπερίμενε ποτὶ νὰ μὴ πεισθῶν ; Ἦταν δι' ἐπερίττὸ νὰ μὲς δηλώσῃ ὁ κ. Διαπλάσιος πῶς δὲν μεταφράσας αὐτὸς τὴν «Ἀλκήστι» Αὐτὸς κατασκευάσας τὴν «Τρίτου». Κ' ἐπειδὴ τὴν ἐπαῖξε δυὸ τρεῖς φορές ἡ Ν. Σιγνή, καὶ κι' ἡ μεταφράσις τῆς «Ἀλκήστιδος» εἶναι τοῦ κ. Χρηστομάνου. Ἔτσι λένονται μὴ χαρὰ ὅλα τὰ ζήτῃματα.

Στὴν κ. Σενόπουλο ἄρχισε νύκρη καὶ τὸ Βασ. Θέατρο, γιατί θὰ παίξῃ φέτος μιὰ μεταφράσις του, τῆς «Μύνας Βάιννα» ἐν καὶ ἡμπούσας, καθὼς γράφει, καὶ ἔπειτα νὰ παίξῃ πρωτότυπα ἔργα του (ποιή.). Εἶναι δι' ὁ «Νουμᾶς» ἐφημερίς ἐθνομαιδικῆς ἀγαπώσας τὰ φιλολογικὰ σκάνδαλα μόνον καὶ μόνον γιατί εἶχε τὴν ἀδικαιολογητὴν ἡ συνειδήσεως νὰ δημοσιεύσῃ «Π' ἀποκαλυπτικὰ τῶν λογίων μας» καὶ νὰ ξεσκίσει μερικὴς φιλολογικὰς μάσκες.

Τίποτε ἄλλο καὶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε. Ἐκείνους ποὺ θέλουν περισσότερες πληροφορίες τοὺς παραπέμπουμε στὰ φύλλα τοῦ «Νουμᾶ» 58, 59, 60 καὶ 61 ποὺ δημοσιεύεται ὅλη ἡ Μελανή βίβλος τοῦ μεταφραστικοῦ αὐτοῦ Παναμᾶ, καὶ στὰ σημερινὰ γράμματα τοῦ Παριώτη.

Δ. Τ.

Η ΑΣΠΙΔΑ

ΑΠΟ ΤΟ Σ ΤΗΣ ΙΔΙΑΔΑΣ

Ἐφτιασε μέσα ἐκεῖ τῇ Γῆς, μέσα Γιαλὸ κι' Οὐράνια, Ἥλιο ἐκεῖ μέσα ἀκούραστο, καὶ τὸ Φιγγάρι πλήθιο, κι' ὅλα τὰ φῶτα τ' Οὐρανοῦ ποῦναι σπαρμένα γύρω, Βροχάστερα, καὶ Κυνηγὸ λαμπρόφιγγο, καὶ Πούλια, καὶ Κλώσσα ποὺ πολλοὶ θνητοὶ κι' Ἀλέτρι τήν κρίζουν, ποὺ πάντα τῆς κλωθογυρνᾷ τὸν Κυνηγὸ θαυρώντας καὶ μόνη ἀφτῇ στοῦ Ὀκεανοῦ δὲ λούζεται τὸ κύμα.

Κι' ἔφτιασε μέσα διὸ ὁμορφες ἀθρώπων πολιτείες. Στὴ μιὰ ἔχον ἑφαντώματα καὶ γάμους, καὶ τὶς νύφες πηγαῖναν ἀπ' τῆς μάννας τους μὲ φῶτα, μὲ λαμπάδες, μέσ' ἀπ' τοὺς δρόμους, κι' ἐσκουζάν νὰ ζήσουν, νὰ γεράσουν. Κι' ὄρχιονταν χορευτάδες διὸ, καὶ κόσμο λὲς χαλνοῦσαν κατὰ μέσά τους τ' ἄργα — λαγοῦτα καὶ ζουρνάδες —, κι' ἔκαναν χάξι στέκοντας στὰ ξώθυρα οἱ γυναῖκες.

Τὴν ἄλλη χώρα σκάλισε μὲ πύργους στεριωμένη. Καὶ μέσα ὁ κόσμος ἔτρεχε μιλίσσι στὴν πλατεῖα, τι εἶχε στηθεὶ καθὰς καὶ διὸ φιλονεικοῦσαν ἄντρες γιὰ σκοτωμένου πλερωμῇ. Ὁρίζονταν ὁ ἕνας πῶς κάθε πλέρωσε λεπτὸ καὶ τὰ ποσὰ ἐξηγοῦσε, δχισκε, ὁ ἄλλος ἔλεγε, πῶς τίποτα δὲν πῆρε. Κι' ἔσκουζε ὁ κόσμος, κι' ἔδιναν ἄλλοι ἄλλουνοῦ τὸ δίκιο, μὰ οἱ κράχτες τοὺς περιόριζαν. Κι' οἱ γέροιοι καθισμένοι στὰ μαρμωρένια τους θρονιά στὴ στρογγυλὴ πλατεῖα, κραχτῶν καλάρωνων ραβδιά στὰ χέρια τους κρατῶντας, μ' ἀφτὰ ὁ καθεὶς σηκώνουνταν μὲ τὴν σειρά νὰ κρίνει. Κι' εἶταν στὴ μέση διὸ φλουριά βαλμένα, γιὰ νὰ δώσουν σ' ἀφτὸν π' ἀπ' ὅλους πὺδ σωστὰ τὸ δίκιο θὰ ἐξηγοῦσε.

Κι' εἶταν ἀπ' ὧς ἄντρων στρατὸς πεῦρθαι κλεφτὰ ν' ἀρπάξουν τὸ βίος τῆς χώρας, κι' ἤθελαν καρτέρει ἐφτὺς νὰ στήσουν. Κι' εἶσι ἅμα ἐκεῖ ἦρθαν ποὺ καλὰ βόλῃσε τὸ καρτέρι, σὲ ρέμα πεῦχε πότισμα γιὰ ζωντανὰ καθ' εἶδος, κάθισαν τότες, μὲ χαλκὸ ποὺ θάμπωνε ὀπλισμένοι καὶ χώρια ἀπ' τὸ στρατὸ σκοποὶ διὸ κάθονταν σὲ βίγλα, πότε νὰ δεῖν προσμένοντας ἀρνία ἀπ' ἀλάργα ἢ βόδια. Κι' ἀφτὰ νὰ ἰάμεσας πρόβαλαν, καὶ διὸ βοσκοὶ ἐσπίσω μ' ἀβλοῦς γλιντοῦσαν δίχως πρὶν τὴν πονηριά νὰ νιώσουν. Μὰ οἱ ἄλλοι πρὶν ποὺ τάδανε, χιμοῦν καὶ χέρι χέρι πέφτουν κοπαδιαστοὶ κι' ἀρποῦν τὰ τραχηλάτα βόδια, σωρούς τ' ἀρνία τ' ἀσπρόμαλλα, καὶ τοὺς ττοπάνους σφάζουν. Κι' ἀπ' τὸ καστρί σὰν ἀκούσαν κοντὰ στὰ βόδια ἀντάρα ἐνφ' ἀδικούνταν μπροστὰ στοὺς γέρεους καθισμένοι, πηδοῦν σ' ἀμάξια μέσα ἐφτὺς καὶ τρέχουν νὰν τοὺς πιάσουν. Κι' ὅτα σὲ λίγο ζύγωσαν, παράταξαν τοὺς λόχους κοντὰ στὴν ἀκρορεματιά, καὶ πιάνουν ἄγρια μάχη, κι' ἕνας τὸν ἄλλον κάρφωνε μὲ τὸ χαλκένιο τ' ὄπλο. Ἐκεῖ ἐσιμῖγε καὶ Σκιαζέμο κι' Ἀμάχη, ἐκεῖ καὶ Χάρος, κρατῶντας ἄλλον ζωντανὸ βαθιὰ νιοπληγωμένο, ἄλλον τραβοῦσε καὶ νεκρὸ μέσ' στὴ σφαγὴ ἀπ' τὸ πόδι, καὶ ροῦχα φόρει κόκκινα στὸ αἷμα βουτηγμένα.

Κι' ἔφτιασε μέσα λιγδερὸ χωράφι, πλοῦσιο κάμπο, φαρδὺ καὶ τριπλογύριστο κι' ἐκεῖ πολλοὶ ὀργωτάδες ζεβγάρια στρίφογύριζαν λαλῶντας πέρα δῶθε. Κι' ὀργώνοντας σὰν ἔφταναν στοῦ χωραφιοῦ τὴν ἀκρὴ, πῆγαινε νιὸς κι' ἓνα καρὶ τοὺς ἔβαζε στὰ χέρια κρασί γλυκὸ καὶ δῶς τοῦ ἀφτοῦ ὅλο ὄργωναν τ' ἀδελῖα,